

הקדמתי בארבעים דקות / שמעון אגסי

אני נכנס לקומת הכניסה של התחנה המרכזית בעיר קלן שבגרמניה, מזהה מרחוק את העלייה לרציף מספר 10, עולה עם המזוודה ותיק-היד במדרגות הנעות באיטיות בדרכן הארוכה מעלה, ומגיע אל רציף הרכבת הגבוה. הרציף האינסופי ריק ומואר באורות ניאון חזקים. מסביב חושך ורוח. קור של שתי מעלות מתחת לאפס. על לוח היציאות של הרכבת מוקרנת שעת היציאה לשדה התעופה - 04:41. הקדמתי בארבעים דקות. אני פונה אנה ואנה, ומחליט שלחכות ברציף זו לא אפשרות מושכת במיוחד.

אני יורד במדרגות הנעות בחזרה אל קומת הכניסה המקורה והמחוממת, רואה מסעדת מק'דונלדס פתוחה, מלאה בעשרות צעירים וצעירות, ונכנס.

רעש והמולה.

קולות צחוק ושירה, צעקות ופטפטת מעורבים זה בזה בקפאניה צעירה ומלאת אנרגיה.

"Auf Wiedersehen !!!" (להתראות),

"Auf Wiedersehen !!!",

Tschüss "!!" (שלום),

"Tschüss !!!",

חוזר בקול מתנגן שוב ושוב נער אחד קצת שתוי כדי לרמוז לנער אחר שהוא אינו רוצה בקרבנו.

שני תורים ארוכים של צעירים המחכים בסבלנות למנת הג'אנק-פוד התורנית שלהם משתרכים לפני שני דוכני השירות. מסביב לשולחנות על כסאות עור חומים ורגליים מוכספות יושבים המאושרים שכבר קבלו את מנת האוכל המהיר, קבוצות קבוצות, צפופות וקולניות. נערות ארוכות שיער לבושות מעילים, חבושות צעיפים סביב הצוואר, גרבי צמר ארוכים ושמלות מיני קצרות. נערים עם שיער בכל האורכים לבושים בגדים חמים מכל הצבעים, הצורות והסוגים. השירה הקולנית מאי-שם דעכה. צעירים נוספים ממשיכים לזרום אל תוך המסעדה הצפופה ומחפשים מקום ישיבה. קבצן חבוש כובע צמר ועטוף בבגדים חמים, אדום לחיים ועטור זקן פרוע, מתקרב אל שולחני באיטיות. מתיישב על הכסא שמולי עם הגב אליי. צעירה קמה מקצהו של איזור השולחנות וניגשת אליו ביד מושטת מלאה מטבעות. הוא נוטל את תכולתה תוך מלמול מילות תודה.

כשבררתי לפני מספר ימים במודיעין התחנה, אמר לי איש המידע כי יש שתי רכבות היוצאות לשדה התעופה - ב- 04:11 וב- 04:22. אתמול בערב כשרציתי לוודא מידע זה, אמר לי פקיד הקבלה במלון שיש רק רכבת אחת והיא יוצאת ב- 04:41. הזמנתי מונית ל- 04:15.

כשהתעוררתי ב- 03:00, מוטרד מחוסר עקביותו של המידע, החלטתי להקדים את המונית ל- 04:00. הייתי מוכן כבר ב- 03:30, וכשהמונית הקדימה ברבע שעה, שמחתי. מה שבטוח בטוח

– כי הרי מהירות תנועותי ומחשבותי בשעות אמצע הלילה המאוחרות אינן מהגבוהות ביותר, וגם תמיד קורים לי דברים בלתי צפויים, שונים ומשונים.

הרחובות היו ריקים. תוך עשר דקות הגיעה המונית לתחנה המרכזית, וכשראיתי ברציף את שעת יציאת הרכבת - רווח לי. פקיד המלון צדק. הקדמתי בארבעים דקות. שיכור צעקן התנדד באמצע המסעדה והוסיף עוד מלודיה למרקם הפוליפוניה הדיס-הרמונית המתמשכת. הקבצן קם מהכסא שלפניי ובצעדים איטיים התרחק ויצא. השעה 04:30. צריך לקום וללכת.

אני קם, משרך דרכי בין השולחנות הצפופים עם המזוודה ותיק-היד, יוצא מהמסעדה לרחבת התחנה ועולה במדרגות הנעות אל הרציף. מספר אנשים כבר מפוזרים לאורכו, מחכים גם הם לרכבת. ולפתע אני נזכר ששכחתי לקנות כרטיס.

לא נורא – צריכה להיות מכונה אוטומאטית איפשהו ברציף. מסתכל לאורך הרציף הארוך ימינה ושמאלה, ובקצהו הרחוק אני רואה מכונה אדומה. מגיע עד אליה עם כְּבוֹדִי וְלִהפְתַעֲתִי מתגלה לפניי מכונת קוקה-קולה.

"סליחה", אני שואל באנגלית זוג צעיר שנשען על המכונה, "איפה קונים כרטיסים?" "רד במדרגות הנעות, ברחבה למטה משמאל מכונה אוטומאטית אדומה", עונה הבחור. 04:35.

אני חוזר לאורך הרציף, יורד במדרגות הנעות, פונה ברחבה שמאלה – אין שום מכונה. "סליחה", אני שואל מוכרת בקפיטריה הסמוכה, "איפה קונים כרטיסים?" "שם", היא מצביעה מעבר לרחבה, "מאחורי הטלפונים".

אני פוסע במהירות, המזוודה נגררת מאחורי, תיק-היד תלוי על כתפי, ורואה לפניי אוטומאט צהוב. זוהי מכונת הכרטיסים. לוחץ על הדגל האנגלי, האוטומאט מציג לפניי אוסף משטחים צבעוניים, שמתארים כנראה את אפשרויות הרכישה, אך כולם כתובים בשפה הגרמנית. 04:37.

שתי נערות חולפות במהירות לידי, מאופרות ולבושות בהידור, מפטפטות בעליצות בדרכן לפגישה עליזה.

"סליחה", אני שואל, "אתן יכולות לעזור לי?". הן עונות בחיוב באנגלית טובה, מחייכות. "אתן יכולות להראות לי, בבקשה, איך לקנות כרטיס רכבת לשדה התעופה?"

הגבוהה מביניהן ניגשת למכונה, ולוחצת במהירות על המשטחים הצבעוניים המתחלפים על פני המסך בין לחיצה ללחיצה. "אופפפ..." היא אומרת, ומתחילה הכל מהתחלה. לוחצת שוב ושוב, וחברתה אומרת לה "לא כאן - כאן!!". "לא נכון", עונה הגבוהה, "הנה!!", ומציגה לי את בקשת המכונה להפקיד בתוכה 2.60 יורו. אני כבר מחזיק מוכן בידי שטר של חמישה יורו, חריצים שונים ומשונים פעורים לפניי להשחלת כרטיס אשראי, מטבעות, ועוד כהנה וכהנה אמצעי תשלום אחרים, "הנה – כאן!!", מצביעה הגבוהה. אני משחיל את השטר, הוא נבלע. עוברות מספר שניות.

כרטיס נופל לתעלה שבתחתית המכונה. מטבעות עודף מצלצלות ומוטלות גם הן לתוך התעלה. אני אומר לנערות "תודה!!", והן ממשיכות במהירות בדרכן. ממחר לאסוף את הכרטיס והמטבעות. מטבע אחד נופל לרצפה. מתכופף, מרים, פותח את תיק הכסף הקטן – הריץ'-רץ' נתקע, ושוב בכוח, הוא נפתח, הכסף מוטל לתוכו, והכרטיס – לכיס. בריצה עם המזוודה המתגלגלת ותיק-היד על הכתף לעבר המדרגות הנעות. אני שומע את הרכבת מגיעה, ואני עדיין בתחתית המדרגות. תופס את המזוודה ומדלג במעלה המדרגות. מגיע לרציף נושם ומתנשף. השעון הגדול מראה 04:41. הרציף ריק. אני מביט לאורכו ימינה ושמאלה, ובמרחק של כמאה מטר ממני אני מבחין בקצה של רכבת עומדת. אני לא רואה ממרחק כזה מה כתוב עליה, אבל מתחיל לרוץ עם המזוודה לכיוונה. המזוודה הולכת וכבדה מצעד לצעד. שריר השוק ברגל הימנית נתפס. כאב נורא. ביחד איתו מדדה לכיוון הרכבת. היא עדיין עומדת. כן, עכשיו אני כבר יכול לראות – זוהי הרכבת שלי. מגיע בשארית כוחותיי לקרון הראשון, הדלת עדיין פתוחה. בנשימה נעתקת אני עולה עליה. האנשים הרגועים היושבים בתוכה מסתכלים בתימהון על היצור שנחת בקרון משום מקום. הדלת נסגרת. הרכבת זזה.



ונזכר בחלומות בהם אני מגיע למקום לא מוכר, מוקף באנשים לא מוכרים המדברים בשפה לא מובנת, מסתובב כה וכה חסר כיוון, לא מבין מאין באתי ולאן אני צריך להגיע והשעה כבר מתאחרת ותחושת בדידות כואבת דוקרת בתוכי. אפילו שהקדמתי בארבעים דקות.

קלן, 14.03.2010